

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 11945/2024
12.06.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Иване Рађеновић, Владиславе Милићевић, Татјане Миљуш и Јасмине Стаменковић, чланова већа, у парници тужила АА из ..., ББ из ..., ВВ из ... и ГГ из ..., чији је заједнички пуномоћник Бранислав Херцег, адвокат из ..., против туженог Града Новог Сада, кога заступа Правобранилаштво Града Новог Сада, ради исплате, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2743/23 од 01.02.2024. године, у седници одржаној 12.06.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2743/23 од 01.02.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија туженог изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 2743/23 од 01.02.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду П 12661/2019 од 06.07.2023. године, ставовима првим и другим изреке, одбијени су приговори апсолутне ненадлежности суда и пресуђене ствари. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да тужилама исплати укупно 1.102.430,00 динара и то тужили АА износ од 367.465,00 динара, тужили ББ износ од 367.465,00 динара, тужили ВВ износ од 183.750,00 динара и тужили ГГ износ од 183.750,00 динара, све са аконском затезном каматом од дана пресуђења до исплате. Ставом четвртим изреке, обавезан је тужени да тужилама солидарно исплати трошкове поступка од 474.059,50 динара са законском затезном каматом од дана извршности пресуде до исплате.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 2743/23 од 01.02.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена наведена првостепена пресуда. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужени је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права са

предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној применом члана 404. Закона о парничном поступку.

Ценећи испуњеност услова за одлучивање о ревизији туженог као изузетно дозвољеној, Врховни суд налази да не постоје разлози предвиђени одредбом члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 72/11...10/23).

Имајући у виду садржину тражене правне заштите, чињенице утврђене у поступку и начин пресуђења, Врховни суд је оценио да је побијана пресуда у складу са праксом ревизијског суда и правним схватањем израженим у одлукама тог суда у којима је одлучивано о истоветним тужбеним захтевима, са истим или сличним чињеничним стањем и правним основом, Ревизијом се не указује на постојање евентуално другачијих одлука Врховног суда, а код утврђена да су предметне парцеле фактички одузете у јавном интересу без икакве накнаде и приведене су јавној намени улице - пута у насељеном месту, које фактичко стање је констатовано у поступку комасације који је спроведен без исплаћене накнаде у складу са одредбама чланова 40, 45. и 46. тадашњег Закона о комасацији и арондацији.

Из наведених разлога, не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса или у интересу равноправности грађана, као ни потреба уједначавања судске праксе или новог тумачења права, због чега је Врховни суд одлучио као у ставу првом изреке, применом одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 403. став 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинско правним споровима ако вредност предмета спора побијаног дела не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба ради исплате поднета је 11.12.2019. године, а преиначена је повећањем тужбог захтева у поднеску од 16.12.2019. године на укупан износ од 1.102.430,00 динара. Вредност предмета спора цени се у односу на сваку тужилу појединачно с обзиром да оне нису јединствени и нужни супарничари у смислу члана 210. ЗПП. Вредност побијаног дела правноснажне пресуде за тужиле АА и ББ износи по 367.465,00 динара, док за тужиле ВВ и ГГ износи по 183.750,00 динара. Наведени износи очигледно не прелазе динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан преиначења тужбе.

Имајући у виду да се у конкретном случају ради о имовинско-правном спору који се односи на новчано потраживање у коме вредност предмета спора за сваку тужилу понаособ не прелази новчани цензус за дозвољеност ревизије прописан чланом 403. став 3. ЗПП, то је Врховни суд нашао да је ревизија туженог недозвољена.

Из наведених разлога, Врховни суд је применом члана 413. ЗПП одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа-судија
Звездана Лутовац, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**